

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: N. D.**, zastoupena Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, Plzeň, Na Jíkalce 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 197/2004 - 17 ze dne 23. 5. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2004, č. j. OAM - 2981/VL - 10 - 17 - 2004, kterým byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta její žádost o azyl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí je zatíženo nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, týkající se splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení azylu. Stěžovatelka se domnívá, že naplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, protože v pronásledování vydirajících

osob spatřuje naplnění významu pojmu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť je přesvědčena, že se jí nedostane účinné ochrany ze strany ukrajinských státních orgánů a vydírání a pronásledování soukromými osobami považuje za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť tyto osoby jí znemožňují shromažďovat se se svou rodinou na Ukrajině na veřejnosti. Krajskému soudu dále vytyká, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Domnívá se, že problémy s vydírajícími osobami, které ohrožují její zdraví a život a fakt, že na území České republiky (dále jen „ČR“) vede dosud spořádaný život, by mohly podle jejího názoru zakládat důvod pro udělení humanitárního azylu. Žádá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, protože rozhodnutí ve věci azylu a stejně tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a k námitce, že měl být stěžovatelce udělen humanitární azyl, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003 a Krajského soudu v Plzni č. j. 59 Az 719/2003 ze dne 14. 1. 2004.

Ze správního spisu plyne, že stěžovatelka na území ČR vstoupila dne 26. 9. 2004 s turistickým vízem v trvání 13 dní a o azyl požádala dne 7. 10. 2004; jako důvody uvedla, že do ČR přicestovala proto, aby unikla pronásledování, vyhrožování a vymáhání peněz věřiteli, s nimiž měl problém manžel, nikoliv ona, měla však strach, že by ji věřitel mohl vyhledat a rovněž pronásledovat. O azyl žádala také z důvodu legalizace pobytu v ČR. Žalovaný její žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl, neboť neshledal v jejích tvrzeních nic, co by bylo možno podřadit pod azylově relevantní důvody – obavy z problémů s věřiteli a snaha o legalizaci pobytu nemohou být relevantním důvodem pro udělení azylu v ČR. Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, ve které pouze citovala porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 1 správního řádu a § 12 zákona o azylu. Přitom odkázala na to, co vypověděla při pohovoru s orgány Ministerstva vnitra. Krajský soud žalobu zamítl, když konstatoval, že stěžovatelkou uplatněné důvody žádosti o udělení azylu nelze podřadit pod důvody uváděné v § 12 zákona o azylu. Potíže se soukromými osobami není možno považovat za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod či odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jejího posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů stěžovatelka neprokázala ani netvrdila. Výtku ve vztahu k § 12 zákona o azylu neshledal důvodnou a nedůvodnou shledal rovněž výtku týkající se porušení správního řádu vznesenou obecně a nekonkrétně. Žalovaný podle názoru soudu ve svém rozhodnutí nepochybil, pokud hodnotil žádost stěžovatelky jako zjevně nedůvodnou. Rozsudek byl stěžovatelce doručen 21. 6. 2005, kasační stížnost ho napadla dne 29. 6. 2005 (podána na poště 28. 6. 2005).

Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná, neboť míří na právní posouzení věci krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a na základě řádně a přípustně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

Pokud jde o námitku mířící na právní posouzení věci, totiž, že stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a že krajský soud věc nesprávně právně vyhodnotil, tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Skutkové okolnosti odchodu z Ukrajiny stěžovatelka jasně popsala ve svém pohovoru, uskutečněném dne 8. 10. 2004, přičemž se v žádném případě nezmiňovala o nějakých politických aktivitách. Základní podmínkou pro udělení azylu je totiž pronásledování ze strany státních orgánů, kterým se rozumí podle zákona o azylu (§ 2 odst. 6 ve znění účinném v době rozhodování žalovaného) ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna úřady v zemi původu žadatele o azyl, nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním. Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení konzistentně uváděla, že zemi svého původu opustila jako turistka, do ČR přicestovala za manželem zde pobývajícím a ve své vlasti neměla ve skutečnosti žádné problémy s věřiteli manžela a o azyl usiluje, aby si legalizovala pobyt na území ČR, pak z těchto tvrzení nelze shledat jakékoliv přímé či nepřímé pronásledování ze strany státních orgánů země původu. Skutečností je, že jedinou motivací stěžovatelky k podání žádosti o azyl byla snaha legalizovat pobyt na území ČR, což vyplývá i z obsahu kasační stížnosti stěžovatelky, kde popisuje potíže, které by měla při získávání povolení k pobytu na území ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán aplikoval správnou právní normu (§ 16 odst. 1 písm. g/ zákona o azylu) a krajský soud, který se s právním názorem a závěrem správního orgánu zcela ztotožnil, se nedopustil žádných nesprávností při výkladu tohoto ustanovení.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelka napadá rozhodnutí krajského soudu také proto, jak posoudil možnost udělení humanitárního azylu stěžovatelce; k tomu je možno pouze uvést, že tato námitka nebyla v řízení před krajským soudem součástí žalobních bodů, a to ani v jakékoliv obecné podobě. Krajský soud se proto otázkou možnosti udělit stěžovatelce humanitární azyl nezabýval a ani nemohl. Poněvadž ve správním soudnictví je soud vázán rozsahem a důvody žaloby (§ 70 odst. 1 s. ř. s.), lze účinně v řízení o kasační stížnosti namítat pouze to, co již stěžovatel učinil předmětem soudního přezkumu (§ 4 odst. 4 s. ř. s.). Nepřípustnou je proto námitka, která nebyla v řízení před krajským soudem uplatněna, ač v tom stěžovatelce nic nebránilo. Touto námitkou se tedy Nejvyšší správní soud jako nepřipustně uplatněnou zabývat nemohl. Obdobně platí, že formulovala-li stěžovatelka svou žalobu jako zcela obecné podání, které při vyšší míře přisnosti mohl krajský soud odmítnout jako nezpůsobilé projednání, pak nyní v kasační stížnosti nemůže uvádět skutečnosti, které měly vést k udělení humanitárního azylu, aniž je namítala v řízení před krajským soudem.

Poněvadž krajský soud věc posoudil po právní stránce správně, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na rozhodnutí ve věci samé nebylo třeba rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť nebyl v řízení úspěšný, žalovanému podle soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že se mu jejich náhrada nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu